

Sunnuvu Petersen f. Sørensen til minnis

f. 12. desember 1943 deyð 27. juli 2018

Eins stillisliga hon livdi, - eins stillisliga fór hon av foldini

Tað var ein stórur árgangur, ið byrjaði í fyrsta flokki í Klaksvíkar Skúla hin 18. august 1950. Ofta fingtu vit at vita, at vit vóru ein fittur og góður flokkur. Tíðliga lögdu vit til merkis, og lærararnir gjørdu eisini vart við tað, uttan at nakað var tikið frá nøkrum í tí høpi, at Sunnuva Sørensen, dóttir Hjördis og Pætur Franklin av Kirkju í Fugloy, skaraði framúr. Ikki bara í rokning og matematik, men í øllum fakum - eisini tá tað kom til handarbeiði og tekning. Og henda leiklut varveitti hon, til vit í 1960 tóku realprógv. Ongatið hómaðu vit hana sigursæla, yvirlegna ella reypandi, heldur var hon blíð, still og hjálpsom. Ei heldur veit nakar um óvundsjúku at siga. Tey, ið vildu kappast, kundu kappast um næsta pláss. Tað var ongin trupulleiki.

Yvirlæknin á Klaksvíkar Sjúkrahúsi sendi boð eftir henni at hjálpa teimum á laboratorinum, tá skúlin var av. Har byrjaði lívsstarvið sum laborantur.

Fyri okkum báðar var tað stórur dagur, tá vit møttust aftur á Nørrebrúgv í Keypmannahavn í 1966, - báðar giftar føroyskum student, - hon um at vera liðug sum laborantur og eg ávegis til sosialráðgeva. Vit búðu eitt hana gleiv hvør frá aðrari. Hetta var ein vælsignað tíð, har øll passaðu sín lestur og stukku inn á gólvíð hvør hjá øðrum.

Leiðir okkara skiltust eftir loknan lestur og arbeiði aðrastaðir, men vit varveittu sambandið. Søgjan endurtók seg í Havn í 1977. Tá vit komu heim, var aftur bert eitt hanagleiv húsana millum. Sunnuva kom tá av Tvøroyri við synunum Jóni og Pæturi. Hjúnarlagið helt ikki. Hon búði tá í Árhús og valdi beinanveg at flyta heim. Fyrsta leysa starvið sum laborantur var á Tvøroyri, sum hon onki tilknýti hevði til. Hon søkti, fekk starvið og treivst væl, tí allastaðni, har hon kom, vóru fólk góð við hana fyri hennara mildni og góða lyndi. Tá starv seinni varð leyst á Landssjúkrahúsinum í Havn, flutti hon og keypti eini gomul hús á Landavegnum. Og stór var gleðin hjá mær og børnunum. Vit búðu í Rættará. Tað var ein serligur hugni hjá Sunnuvu og á onkran hátt var tað sum ein biti av Klaksvík, tí haðani komu mong á gátt. Sunnuva hevði lagt nógvar hondum við áseytingum, tekningum og málningum, sum hingu

á bróstinum. Og so hevði hon gilt av systkinabørnunum - m. a. Sørensen fólki, ættað úr Fugloy.

Ein vakran dag í 1980 ella 81 hittu vit ein fattan, rankan og dámligan mann inni hjá Sunnuvu. Hann var úr Skopun, einkjumaður við trimum børnunum. Konan Rini hevði verið vinkona Sunnuvu, sum í kvennlegg var ættað úr Skopun. Hóast fáorðaður, so dugdi Tórstein sera væl at tosa við og umgangast synirnar hjá Sunnuvu. Tey gjørdu av, at tá skúlaárið 1981 byrjaði skuldi Sunnuva flyta til Skopunar. Sama várið var Tórstein sjúkur og innlagdur, og tá august nærkaðist, og hann var komin fyri seg, mátti hann fara

aftur til skips við einum av Klaksvíkstrolarunum, har hann var stýrimaður. Sostatt kundi hann ikki taka ímóti Sunnuvu, tá hon kom til Skopunar. Men Sunnuva fylgdi síni ætlan. Nú var tað umframt síni egnu børn - eisini børnini hjá Tórsteini, sum hon skuldi fjálga um. Har var eingin ivi í hennara sál. Segði starvið upp á Landssjúkrahúsinum. Minnist, at eg hugsaði, at hetta var ein møtimikil verkætlan - triggir móðirloysingar og abbi teirra Petur - verfaðir Tórsteins, - og hon við tveimum smádrongjum, sum skuldu flyta. Ivist heldur ikki í, at Tórstein hevði fyrireikað alt so væl, hann kundi, til hon

kom suður. Eg vildi sleppa við og kenna meg vísan í, at hon kom væl upp á pláss henda summartag, har Skopunar Havn var stongd og vit fóru av Havnini til Skálavíkar. Abbin, og børnini William, Laila og Fríði tóku øll sera væl ímóti Sunnuvu og drongjunum.

Abbin var ikki bara har; hann var sera týðningarmikil. Tað var beinaveg at tú skilti, at Sunnuva og Petur høvdu eina dagsskrá, sum hevði til endamáls at fáa heimið at rigga og børnini at trívast. Børnini skuldu hava tað gott. Sunnuva tók so mangan til, at Petur hevði verið henni góður - serliga, tá Tórstein var til skips. At Petur hámetti Sunnuvu var sjálv-

sagt. Og Petur var verandi í heiminum til hann doyði 95 ára gamal. Uppi søguna hoyrir, at tá Tórstein kom aftur um heysti giftust tey bæði. Dóttir Tórstein helt fyri henda dagin í heiminum, at slíkar kvinnur sum Sunnuva eru hetjurnar í samfelagnum. Í hesum eri eg so sára samd. Og Jón og Pætur fullu væl til í Skopun. Tað riggaði so væl, at øll børnini, sum skuldu í 6. flokk byrjaðu inni í Traðardali, so har vóru øll nýggj, tá Jón byrjaði har.

Eyðnan var stór, tá Sunnuva og Tórstein fingtu dóttirina Rini, sum í dag er sjúkrasystir á Landssjúkrahúsinum. Hon og maðurin búgva á Ternuryggi, og tey eiga tryggar synir, sum Sunnuva og Tórstein dagliga hava stórfegnast um. Ikki so sjáldan hevur tú sæð Tórstein spáka við barnavogni.

Sunnuva treivst sera væl í Skopun og var stundum avloysari á landssjúkrahúsinum, til hon aftur búsettist í Havn, tá børnini vóru undankomin, og Petur var deyður. Tá fór hon aftur at arbeiða fast frá aldarskiftinum. Hon gavst fyri 8 árum síðani. Øll, sum kendu Sunnuvu frá arbeiðinum bera henni væl fyri stillfæri og fakligan førleika.

Haldi flestøll, sum fóru í skúla í Klaksvík í 1950 hava møtt, tá treff hava verið í Klaksvík bæði 50 áradagin fyri degnum, vit fóru í skúla, og eisini, tá konfirmatiónstreff hevur verið - og tey fermdu hittust - seinast til 60 ára treff í Klaksvíkar Kirkju í oktober í fjør. Sunnuva hevur altíð verið við. Seinast var hon í íva, tí heilsan var farin at bila. Dóttirin stulaði henni at fara, og hon var glað fyri ferðina í Klaksvík. Hon og Tórstein taldust millum mest trúføstu kirkjugarum í Vesturkirkjunum tók prestur til við jarðarferðina.

Góða Sunnuva, vit bæði Ørvur saman við Ninni, Lisu, Janusi, Elsu og øðrum, sum enn eru á lívi frá fyrsta flokki í 1950, takka fyri góðan og fjálgan felagsskap. Vit hava ikki gloymt góðu karakterir tinar í skúlanum, men tað er vakri karakterur tín, sum tú vísti á allari lívsleiðini, ið stendur eftir, nú tú ert farin.

Jesus fylgi tær og standi Tórsteini og tykkara við lið!

Karin Kjølbroy